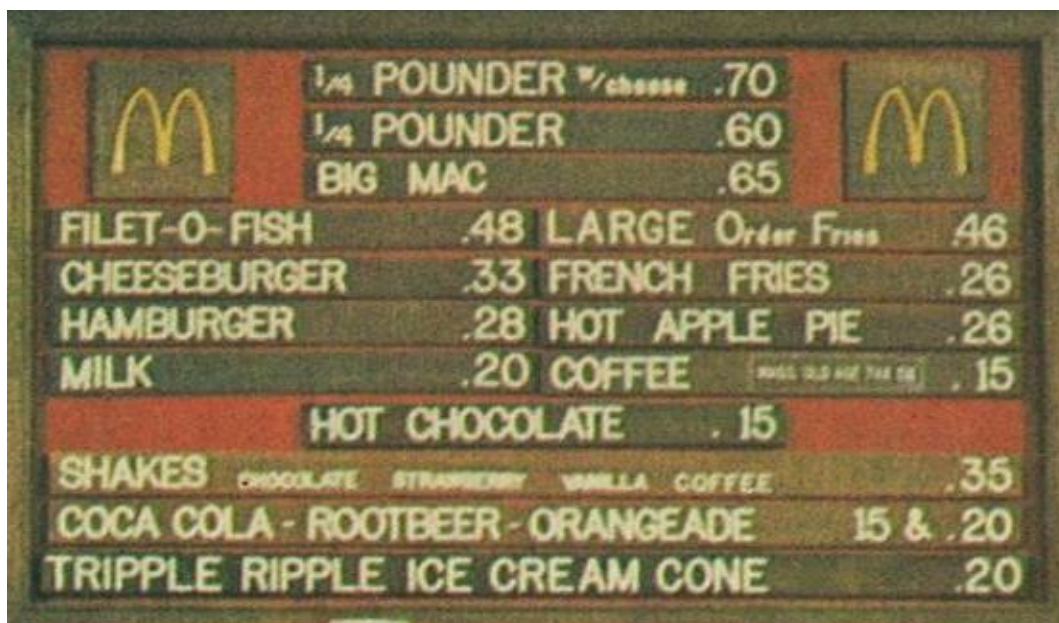
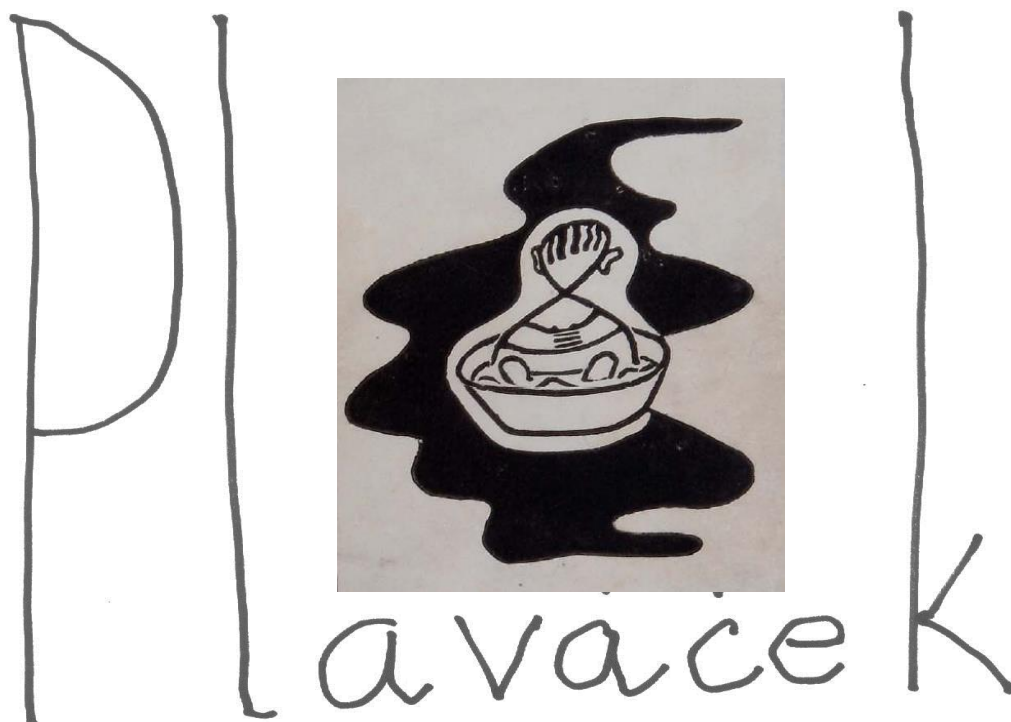

2021

e. 9

McDonald's menu na počátku sedmdesátých let minulého století. A galon benzínu stál u jedné pumpy 29 centů a u dražších pump 49 centů

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 6. října v 17:00 v Přírodovědném klubu Barrande, Ježkova 8, Žižkov

Zápis

V září se nás sešlo 17: **Petr, Chingo, Job, Bob, Mahu, Pegas, Přemík, Bobánek, Pirilík, Mahdí, Kačka, Reyp, Foki, Kost'a, Zbyněk, Martin Stránský a Pacík.**

Zaslané a vzkázané omluvenky:

Ahoj, omlouvám svoji neúčast na schůzce a zdravím všechny z deštivých Jizerek. 555

Loulínek

Omlouvám se, dědečkují, přijede dcera s vnoučaty a jsme na mlejně. 150 km. Užijte si to. **Zub**

Ahoj, dnes jsem doletel domu z texasu a zítra budu na cestě vyzvednout psa, který je dost daleko. Pokud to vyjde, připojím se na setkání. **Plaveček**

Omlouvám se na 1. září, jsem na Šumavě, plaveme v místních lesích (!) **Pulec**

Nebudu v Praze. **Cancidlo**

Yško se omluvil z Kréty

Schůzku fotil **Kačka**

Začali jsme se domlouvat na tom, kdo by jel na lyže od 23. do 30. ledna. Pokud máte zájem, tak se přihlaste buď **Pegasovi** nebo **Pacíkovi**. **Pacík** zatím udělá rezervaci na 15 míst.

Historie

Památeční fotografie: Přesně před dvaceti lety jsme v říjnu u **Selima** vyslechli návrh **Bobánka**, abychom se my, co jsme to táhli s **Bratřkou** v Yachtklubu, jednou měsíčně sešli. A tak začaly naše pravidelné schůzky vždy první středu v měsíci. A proto nám dal **Švigo** název „Prvostředníci“. Tehdy jsme tam byli v malé skupince zleva: **Pacík, Bobánek, Bob, Jakub, Pegas** a **Cancidlo**. **Selim** na fotce není, ale byl tam. Asi to fotografoval. Od té doby jsme se rozrostli až na 22 téměř pravidelných účastníků. Ovšem často přicházejí i „kluci“ ze zahraničí a různí hosté.

Hory, leden 23.-30., 2022

Zatím se přihlásili: **Mahdí (3x), Kačka (2x), Přemík, Bob, Pegas, Pacík a Zbyněk.**
Předpokládáme, že dále pojede **Cancidlo, Jakub, Martin a Plavec**; **Pegas** také pozve baletky z Národního muzea.

Pokud ještě někdo se chce připojit, tak to neprodleně oznamte, abychom mohli včas rozšířit rezervaci. Pojedeme opět k **Patrizii** do Oga Al Forte.

A jako vzpomínku na naše sportovní výkony uvádíme fotografii z hor v r 2020

Už přišla i odpověď od **Patrizie**, takže naše ubytování je potvrzeno:

Hi, I'm very happy to hear from you, are you all okay? Sorry for the delay in replying your email was in spam. We are all fine, the summer season was great. We hope that the situation has stabilized a bit and that everything will be fine for the winter. Of course I can confirm the rooms for the winter.

A warm hug to everyone, **Patrizia**

Bobánkovo zamyšlení

(Vybráno z knížky Setkání, vzpomínky, stopy od Václava Břicháčka)

Několik vět o pozdním věku člověka

Píše se dnes o modelu 3B, který patří do každé životní fáze: *to be - to belong - to become*. První doporučení - *to be* - naznačuje snahu o dobrou kondici fyzickou, duševní i duchovní, odpovídající věku. Druhé doporučení - *to belong* - naznačuje potřebu někam patřit a být aktivním členem různých skupin. A konečně - *to become* - naznačuje, že v každé chvíli je užitečné mít přiměřené osobní aspirace, cíle i naděje, a i ve stáří přijímat nové role.

Pokud se mi zítra podaří být aspoň poněkud aktivní a zároveň sloužit dle zbývajících sil ve svém okolí, vyměňovat si vzájemně s blízkými přáteli oporu a hledat příležitost k smysluplným sociálním aktivitám, je šance, že subjektivní kvalita života bude zachována, i když na psychologii budu již pomalu zapomínat. Mnoho výzkumů naznačuje, že stárnoucí jedinec, který má před sebou vlastní cíle i záměry, byť jen s krátkým časovým horizontem, bývá poněkud zdravější a žije v lepší životní pohodě.

Stará přátelství podporují emoční jistotu i vědomí osobního začlenění do širšího společenství - rodiny, přátel, kolegů aj. Začlenění jedince do sítě sociálních vztahů bývá pozitivní moment, který udržuje i zlepšuje pohodu i zdravotní stav. Po dlouhá léta se soudilo, že starší osoby potřebují pomoc spíše přijímat než ji poskytovat. Ukazuje se však, že angažování se v různých formách altruistického či filantropického jednání udržuje životní spokojenost a pocit smysluplnosti života. Mít pozitivní pohled na sebe sama, optimistický postoj k životu a pomáhat kdekoliv je to možné (a přitom se nevnucovat) je užitečné i potřebné i ve stáří.

Výrazným znakem naděje ve stáří je empatický zájem o život potomků, příbuzných i přátel. Bývá to zájem bez závisti, ale s pocitem, že jejich cesty budou snad převážně šťastné, že se jim bude dařit zvládat mnohé zátěže, které se v lidských životech objevují zcela zákonitě.

Povídka

Když pes potkal člověka
(Z italštiny přeložil **Pulec**)

Před miliony let žil pes naprosto šťastně: pobíhal po nekonečných loukách, brouzдал se v potocích a vyl na měsíc, jak se mu zachtělo. Nikdo nic nenamítal, když se vyčůral na kytíčky nebo se pro zábavu vyválně v bahně.

Jednoho dne uviděl pes podivné zvíře, bez kožichu, které se potácelo na dvou nohách. Muselo být úplně neschopné, protože místo aby chytalo ptáky jedním skokem, jako to dělal on, zkoušelo dostat ptáky tím, že po nich střílelo zašpičatělé klacíčky a skoro vždy minulo cíl. Byla to bytost ubohá, matkou přírodou špatně navržená. Protože neměla hřející kožich, musela třít hodiny dva kousky dřeva. Bylo to stvoření nezuživé, neschopné se ubránit, s těmi svými slaboučkými zoubky a křehkými nehtíčky: rys nebo pardál by ho srazil jako nic. Nemluvě o jeho pohyblivosti tapíra a pochybném čichu.

Pes s ním měl slitování. Když ucítil blížícího se tygra, již sotva sto kroků vzdáleného, aniž měl o něm chudák dvounožec jen tušení, začal hlasitě štěkat, aby ho zahnal. Člověk zařval, jako by byl spatřil dinosaura, a zděšen utekl schovat se do svého doupěte.

“Asi jsem ho polekal, chudáka”, pomyslel si pes. “Přinesu mu na útěchu čerstvého holuba.” Musel ale čekat dlouho. Konečně vylezl dvounožec ze své nory a opatrně se přiblížil k psovi, který mu podal dárek, vzal holuba a hodil ho na zažehnutý oheň. “Co to dělá? Chce ho spálit? Je opravdu blázen!” řekl si pes sám k sobě. “Je skutečně nutné, abych mu podal pomocnou tlapku, jinak to nezvládne!” a vykročil směrem k jeskyni. “Jen vstup, příteli!” přivítal ho člověk s úsměvem, “ale nejdřív si očisti tlapky, abys mi nezamazal kožešiny na podlaze!”

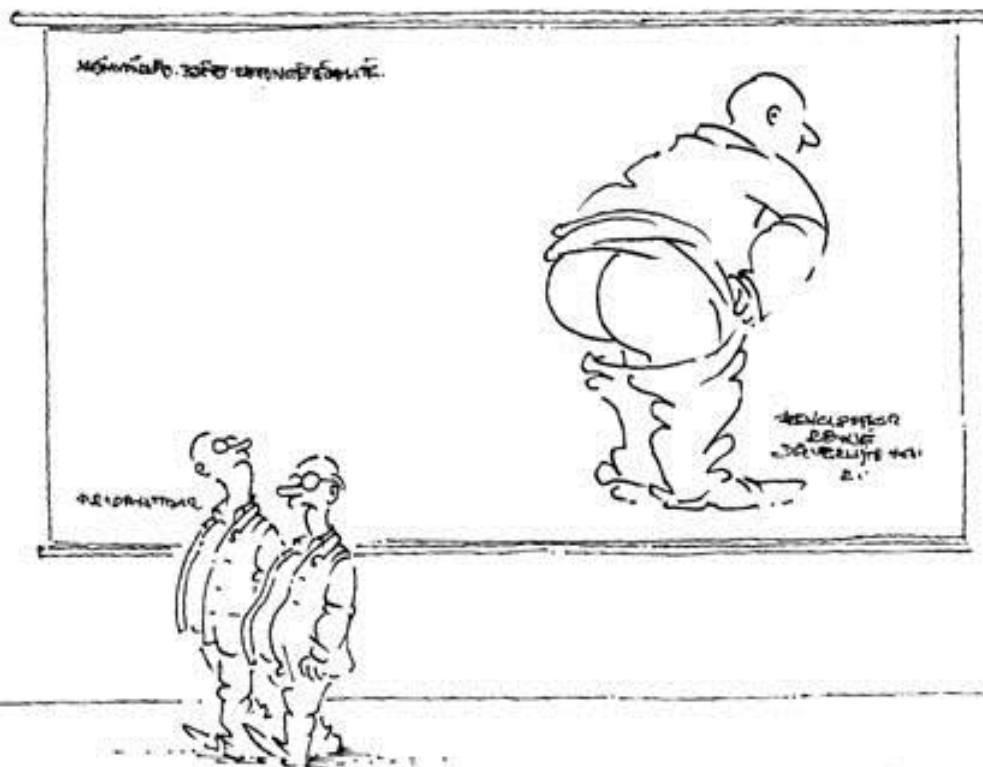
Sbohem milovaná svobodo!

Vtipy

Smeták poslal klasiku od Renčína...

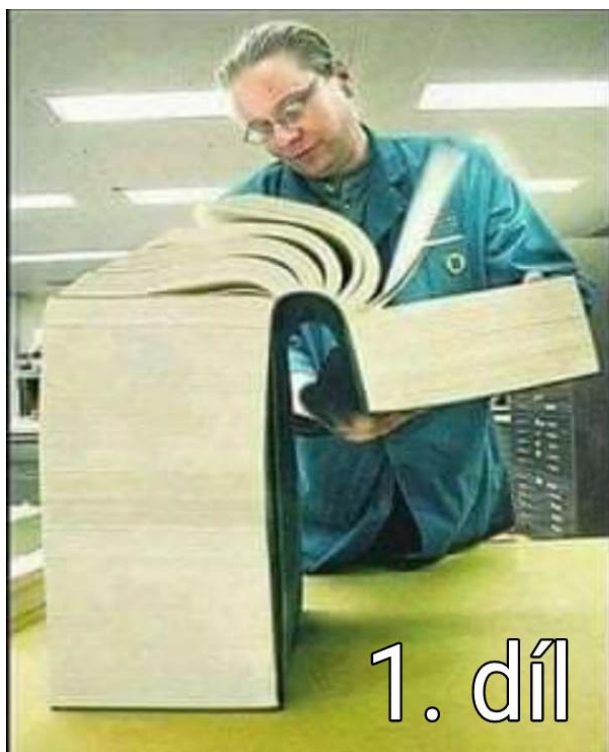

...ale také jeden aktuální

JÁ BYCH HO NEPODCEŇOVAL. VOLIČ MÁ RÁD NOVÉ TVÁŘE.

A ještě jeden z naší zkušenosti

**Kniha
„Jak rozumět
ženám“
konečně dorazila
na trh**

Interview

(do Plaváčka poslal **Reyp**)

Rozhovor byl vedený **Reypem** a **Bobánkem** u **Muka** před třemi léty v ateliéru, jako první v řadě rozhovorů s pamětníky oddílového života po 2. světové válce a druhé polovině XX. století. Záznam byl přepsán a provedeny malé korektury v textu. Fotografie byly přidány teď v Plaváčku.

Reyp (R.): Tak **Pacíku**, můžeš spustit.

Pacík (P.): Mě do oddílu přivedl můj spolužák, Jirka Soukup. Později jsem se dozvěděl, že mu dal Braťka přezdívku Jiříček. Respektive, tu jsme mu dali my. Braťka ho měl velmi rád, protože Jirka byl velmi bystrý kluk, a Braťka chtěl, abychom mu říkali Jiskra. Ale samozřejmě v oddíle, když Braťka měl někoho rád, tak my jsme ho zase tak rádi neměli (smích), takže my jsme mu říkali Jiříček. Nicméně to byl nesmírně chytrý všestranný kluk, který mě tam přivedl, spolu se spolužákem Karlem Čihákem, a to byl zase Čuchons. Přivedli mě k vlčatům do Pátého oddílu, myslím si, že to bylo v roce 1948. A tehdy jsme měli klubovnu ve Valdštejnském paláci, na Valdštejnském náměstí. Byl jsem u vlčat, která vedl Standa Lang. Nechodil jsem tam moc dlouho. Nebyl jsem na táboře, na tom byl Jiříček. To byl ten tábor po Tatrách, myslím, že to byla Lužnice. U vlčat jsem byl na několika výletech a na schůzkách. Pamatuju si na jeden výlet, a sice první můj výlet přes noc. Bylo to na zámek Štířín, který patřil Junáku. A tam si pamatuju, že jsme v takové velké ratejně byli ubytovaní, a že jedno mužstvo velkých skautů přijelo později, protože tam přijeli na kolech a někdo z nich zlomil šlapku, takže přijeli pozdě. Myslím, si že ten, kdo ji zlomil, byl Autogen, který potom později byl významnou postavou Pětky. A taky se pamatuju, že ti skauti nám tam ukazovali, že někdo z nich dostal, snad z Ameriky nebo odkud, velikou baterku, a s tou „šajnil“ v noci po nebi. My jsme to strašně, jako vlčata, prostě obdivovali. A druhý den se hrál „hon na lišku“ po celém parku u toho zámku. Tak to byl můj takový velký zážitek. Ale hned potom přišel zákaz Pětky, jako pravděpodobně prvního z oddílů, ještě před úplným zrušením Junáka. A už nevím, kdo to zařídil, že jsme přešli do pozemního oddílu, do Dvanácky. Měli jsme klubovnu tady v Moravské ulici, v suterénu, a vedl to bratr Kramář. Ale ten skauty vedl tak spíš jako řemeslně. Dbal na ruční práce, takže hlavní náplní schůzek bylo, že jsme vypalovali obrázky na dřevěné předměty. Já dodneška mám dřevěný talíř, na kterém jsem vypálil obrázek hradu a na druhé straně bratr Kramář vypálil krasopisně „milé mamince“ a je tam datum. Takže já přesně vím, že to bylo v roce 1949. No a pak tedy zrušili i tu Dvanáctku, a tím pádem už jsem do skautu nechodil. Jenže potom za nějakou dobu mně Jiříček řekl, teda tajně, že bude ilegální skauting, a že jestli chci, tak mě tam vezmou. A vzali mě s Čuchonsem do jacht klubu, kde mě Braťka přijal. Já si pamatuju, že mě takhle šťouchnul do prsou, a to byl můj slib, to bylo moje přijetí do Pátého oddílu. Takže můj oddílový život je spojený s Českým Yachtclubem v háfnu v Podolí.

R.: Ale ten vlastní moment přechodu jsi teda nezažil?

P.: Nezažil jsem to v tom, abych všechno věděl. Věděl jsem, že končí Junák, končí oddíl, ale nevím, kdo nám řekl, že máme jít k tomu Kramářovi, to si už nepamatuju. A asi to bylo dost krátké, ani jsem nebyl na žádném táboře. Takže můj první tábor byl až v roce 1951. To bylo na Nežárce a byl to tábor, který se nazýval „Muše kuše“, protože bylo vybrané místo těsně nad hladinou Nežárky. A jak to Braťka dělal, my jsme nemívali tábory takové ty klasické do podkovy někde na louce, ale bylo to zastrkané v tom lese. A ten byl vlhký a byla sezona komárů! A to bylo tak příšerné, že jsme furt museli být v teplákách a obličej a krk a uši jsme si mazali zubní pastou. A přesto ti komáři nás píchali i přes ty tepláky. A tak jsme to museli sbalit a proti proudu starší kluci hledali jiné místo. Ale než jsme tam přešli, tak mám ohromnou vzpomínku. Když jsem byl v noci na hlídce, tak jsem zažil to, co už pak nikdy, a sice světélkující dřeva a pařezy, jo, kterých tam bylo spousta. Intenzivně svítily, a do toho lítaly stovky nebo tisíce svatojánských mušek. Takže moje vzpomínka, nevím, jestli už to není fantazie, je, že to v podstatě osvětlovalo ten les.

Takže my jsme pak vyjeli na ten tábor výš. Ten byl na srázu a na pískovcové plošině, no a tam jsme teda ten celoměsíční tábor dokončili. Tam si pamatuju, že v mužstvu starších, které se jmenovalo Medvědi, byli právě ti kluci, co byli na táboře v Tatrách, to znamená Chingo, Švígo, Autogen, Vorel, Pepan Woody, Tonda... už ani nevím, kdo tam ještě byl. Snad tam byl i Riky a Petr.

Bobánek (B.): Petr Kadlečík?

P.: Ano, Medvědi nám tam udělali třídenní, nádherný poklad. Braťka zase vymyslel takovou věc, protože tam byl písek, že nám namaloval mapu, a my jsme ji pak dělali velkou, plastickou z písku.

A já bych jenom chtěl říct, že po létech jsem si uvědomil tu genialitu Braťky v tom, že on vždycky nechal mužstva, aby si dělala všechno sama, ale když viděl, že kormidelníci začínají pokukovat po holkách, tak je oddělil a udělal z nich mužstvo starších, jako v tomhle případě ty Medvědy. A tím pádem ti, kdo chtěli, u něj mohli zůstat a mohli mu pomáhat, ale separátně od malého oddílu. A ti, kteří holt měli jiné zájmy, tak odešli.

R.: V kolika to bylo tak letech, v jakém věku?

P.: Myslím, že jsme odcházeli tehdy v takových šestnácti, sedmnácti. Do té doby jsme měli normální skautský program, jak ho známe dneska. Každý týden byl výlet, tedy v měsíci tři výlety a tři schůzky ve středu. A pak jedna schůzka a jeden výlet byly mužstvosvé.

R.: Kolik bylo mužstev?

P.: Na „Muše kuše“ byla dvě mužstva, já si myslím, že to byly Lišky (ale Jiříček mi říkal, že jsme se jmenovali Piráti. Tak to už si nepamatuju). A pak bylo mužstvo Wikingů. A ten název „Wikingové“, s dvojitým W, to si vymyslel právě Čuchons, který byl kormidelníkem. No, nevím, jestli to sem patří, ale já jsem chodil ve škole ještě na římsko-katolické

náboženství. My měli úžasnou řádovou sestru, sestru Urbančíkovou, a já to náboženství miloval. Jednak to byla jedna z mých mála jedniček na vysvědčení, a pak mě ty biblické příběhy opravdu zajímaly. Chodil jsem do kostela, k přijímání. A bylo pro mě velké dilema, jak to budu dělat, když budu v neděli jezdit na výlety. Ptal jsem se Braťky, jestli z toho výletu si budu moci odskočit na mši svatou. Prostě, určitou dobu to bylo pro mě trošku traumatické, ale pak zvítězily ty výlety a už jsem do kostela přestal chodit.

B.: Konvertoval jsi ke skautingu...

P.: Konvertoval jsem ke skautům, jo! No a další tábor, tam Braťka už nabral víc lidí a už jsme měli tři mužstva. A byli to ti Wikingové, pak byli už Žraloci a třetí mužstvo, kde jsem byl já, byli Pingvíni. A ti Pingvíni, to bylo speciální mužstvo, protože my jsme byli notoricky poslední ve všem! Nejvíc nám tekla pramka, vždycky jsme dojeli poslední a v bodování jsme byli taky poslední. Ten tábor byla Vltava, čtyřnedělní plavba na pramkách z Lenory do Županovic. Ty neúspěchy nás ale spojily a stala se z nás taková recesní parta, takže jsme měli bohatý vlastní program. Našli jsme si klubovnu v Nuslích a scházeli jsme se i častěji než ve středu v Yachtklubu, a prostě jsme blbli. Kormidelník, jeho přezdívka byla Fotr, se jmenoval Vávra a nakonec zmizel kdesi na Slovensku jako důstojník u letectva. Víc o něm nevím. U Pingvínů se pamatuju, že byl jako člunař Ludva, já byl první man, pak tam byl Mirko (přezdívka Brácha), Čuchně a Pulec. Na Vltavu jsme si postavili pramky, to bylo v padesátém prvním nebo druhém roce. Mám vzpomínku na to, že se tam objevil nováček, poněkud odrostlý, který hned byl úžasný kápo. Já jsem říkal: „Hergot, takovejhle měl by mejt ešusy, a tohle? Von tady takhle machruje!“ Ale on byl hrozně šikovný. A byl to Ivo Pelnář, kterému dodnes říkáme Pegas! Mám také tu vzpomínku, že jsem šlápl do plechovky, v které byl vařící asphalt, když jsme na špičce v Yachtklubu temovali pramky, takže jsem musel do nemocnice, na plastickou chirurgii, kde mně ošetřili spáleninu třetího stupně. A vůbec, já jsem vždycky na táborech trpěl různými zdravotními problémy. A občas jsem taky končil tak, že jsem odjel někam do nemocnice. Nebo mně buď Ludva nebo Autogen řezali furunkly tak, že opálili nůž a prostě mně je prořízli. No, dneska by to nebylo vůbec možný! Tak to byla ta Vltava. Byla úžasná, protože ještě nebyly přehrady. Končili jsme v Županovicích, kde byl Standa. Byla tam i Hanka, která pak si vzala Švíga. A ještě si vzpomínám, že Braťka jel na kánoi se Zdeňkem a jednou se udělali, a Braťkovi, který míval své věci uložené v hliníkových krabičkách, ty krabičky plavaly po Vltavě a my je lovili. Pak jsme si tajně dělali k vůli tomu z Braťky legraci. A Švígo si zase ze mě dělal legraci, že mám na vodě péřový spacák (který jsem měl často mokry). Tehdy se spacáky koupit nedaly. Na Muše Kuše mi maminka dala jen tenkou deku, kterou jsem si po straně sepnul zavíracími špendlíky, a byla mi v noci zima. Tak mi na Vltavu nechala ušít péřový spacák, z kterého si pak Švígo dělal legraci, že to na vodu nepatří. Ale pokud vím, tak on pak taky přerák používal.

B.: Ještě byly i Svatojánský proudy a ...

P.: Ne nebyly. Ty peřeje byly zatopeny už v r. 1943 přehradou ve Štěchovicích. Snad kousek jich ještě zbyl, a ten vzal za své v r. 1955 po dostavbě Slapské přehrady. Nevzpomínám si, že bychom nějaké velké peřeje před Županovicemi jeli, ale je to možné.

Puták jsme končili u haciendy Freiových, která před napuštěním Slap musela být rozebrána a znovu postavena nad úrovní budoucího slapského jezera.

A po Vltavě, my jsme vlastně už dospěli do toho stádia odloučení od oddílu a moje generace se rozprchla. Jiříček zůstal u závodního plachtění a Čuchons a Bóža Janoušek odešli do Blesku a veslovali. Bóža Janoušek byl členem té osmy, která byla na olympiádě v Tokiu třetí a měli bronz.

No nic. A já jsem se stal „chuligánem“, v podstatě. Já jsem nastoupil na průmyslovku, a s těma průmyslovákama jsme chodili „trsat“ do Alfy a courat po Václaváku, tedy po Trafouši. Ludva, kormidelník a můj vrstevník, který u Braťky zůstal, mě obdivoval, protože já jsem si namydil vždycky vlasy a udělal jsem si kohouta takového, kterému se říkalo „eman“ a chodil jsem v „trubkách“ a hráli jsme „čutes“ v Nuslích, a prostě oddíl byl pryč. Ale důvod vlastně pro to byl ten, že o prázdninách jsme byli dohodnutí, že budeme trénovat plachtění, a že pojedeme na mistrovství republiky jako žáci nebo dorostenci. A já si to popletl nebo co, byl jsem na prázdninách s rodičema a přijel jsem do Prahy, abych jel na to mistrovství, a kluci mi řekli, že jsem netrénoval a že už mají rozdělené posádky beze mne. A já jsem teda najednou koukal a byl jsem „plonkovej“! A tak, prostě tím to pro mě skončilo a tím jsem už nebyl v oddíle. Nevím už jak se to stalo, ale po roce mě to pouliční flákání přestalo bavit a já jsem přišel k Braťkovi, a říkal jsem mu, že bych mu rád dál pomáhal. On zrovna nabral další lidi. Tak říkal: „Budeš dělat kormidelníka nováčkovskému mužstvu. A tehdy myslím vedl puták po Lužnici Ludva. Já tam přijel později, ale nějakou dobu jsem s oddílem jel. A zase mě z té Lužnice odvezli do nemocnice, protože se mi zanítla pata. Museli mi ji řezat, protože jsem měl náběh na otravu krve. No a pak byl ten nádherný tábor na Slapech, kde už jsi byl Bobánku taky. A to bylo úžasné, protože to byl tábor, kdy byly Slapy prvních několik měsíců zatopené. Nikdo tam nebyl, měli jsme tam plachetnice, které kotvily u stromů v zatopeném lese, a kde jsme na pramkách přijeli do sadu a trhali jsme z lodí třešně. Tam jsme také u táboráku poprvé hráli velkou revue, kterou jsme si sestavili, takovou kovbojskou, kde jsme zpívali a hráli na kytary. Na to Braťka hodně dbal, aby se hrály výstupy u táboráku, a učil nás, že máme při výstupech mluvit nahlas, a dával další divadelní rady. Pak si vzpomínám si, že jsme hráli velký poklad na pramkách. A z toho mám tento zážitek: My jsme pádlovali v závěsu za pramkou před námi, už nevím, které mužstvo to bylo. Tábor byl v zátocě potoka Mastník, nad ním se do Slap vléval potok Musík a my jsme jeli do toho Musíku. A jak jsme takhle pádlovali, najednou jsme koukali, že ta pramka před námi se začala zvedat z vody. Zvedala se, my jsme koukali a nemohli jsme tomu věřit! Kluci padali z pramky do vody, voda se kolem začala jakoby vařit a nad hladinu vyplul dřevěný most (smích)! Oni ho tam nechali zatopit, a jak ta pramka do něj narazila, tak se dřevěný most uvolnil a celý vyplul na hladinu. To byly klády o průměru snad třicet centimetrů. Tak to je takový zážitek.

R.: To byl který rok?

P.: To byl rok 55.

R.: Jo, takže to už byl vlastně Braťka z Prahy.

P.: To akorát bylo nějak tehdy, protože to byl tábor, kde ještě nebyli Ústečáci. Jo, možná že už byl Braťka v Ústí, ale normálně byl tam s námi a tábor vedl. Víím, že on začal prodávat knihy, aby si přivydělal. Měl takový stánek v Ústí nad Labem. Jinak bydlel v Úžíně, na okraji povrchového uhelného dolu. A při prodeji knih vždycky říkal kolemjdoucím klukům: „Pojďte

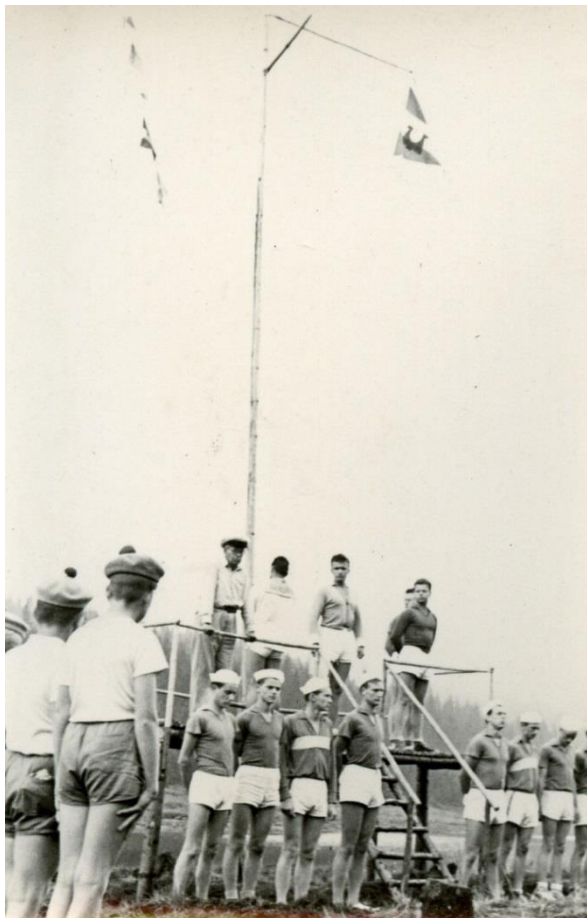
se podívat, tady mám dobrodružné knížky, nezajímalo by vás to?“ Tak si už začal vybírat kluky, z kterých pak zorganizoval dorostenecký jachetní oddíl v tělovýchovné jednotě Chemičky Ústí nad Labem. My jsme potom s tímto oddílem spolupracovali. Říkali jsme jim Ústečáci. Bratřka vždycky říkal, že my jsme pro ně takový vzor. Oni s námi pak jezdili na tábory a my jsme tam jezdili na krásné výlety. Pamatuju se, že to bylo do takového romantického kamenolomu; takže jsme pořád byli s Bratřkou. Oddíl v Praze převzal Švigo, který byl s Bratřkou neustále v písemném styku. Za Bratřkou jsme jezdili a on občas přijel do Prahy a dál byl naším admirálem, abych tak řekl. Ale kapitánem od té doby byl Švigo.

R.: A to jste byli ještě v yachtklubu?

P.: A to jsme byli pořád v yachtklubu. A tam bylo charakteristické to, že po schůzce, kde se hrály všechny možné hry, tak potom byl vždycky zpěv. Na klavír tam hrál Tonda Plánička, a to bylo moc pěkný, on byl dobrý klavírista. Chtěl bych říct, že i když Bratřka nebyl sportovní typ, tak ten program v oddíle byl dost sportovní. Měli jsme lehkootletické závody, měli jsme závod Tour de Průhonice, na kolech, měli jsme šachový turnaj. V oddíle byl Bublín, což byl Kaválek, který se stal velmistrem a po emigraci sparingpartnerem Boby Fishera. A co dál bych řekl? Pak byly další bezvadné tábory. Vždycky jsme měli tábor, než zatopili novou přehradu, například Lipno. Nádherný tábor byl na Holné. Pak byl tábor na Souši, který vypadal tak, že jsme přivezli lodě k přehradě a říkali jsme: „Jéžiš, no to je hrozný!“, protože jezero bylo obležené rekreanty, lidi na dekách a tak. Říkali jsme si, že to bude pěkná otrava! A tak jsme odtahali věci až dozadu a postavili jídelnu, kuchyň a kapitánský můstek se stožárem. Bylo nás tehdy hodně, poněvadž byli s námi už Ústečáci, takže jsme se rozdělili na dva táborky, Modří a Šedí. Ludva vedl Modrý táborek, já jsem vedl ten táborek Šedých. No, tak že teda budeme tam takhle tábořit. Hrála se tam hra Sever proti Jihu a od té doby Bob mě oslovuje „generále“, protože já jsem byl generál Lee a my vyznáváme od té doby Jižany. Ludva tam byl v roli generála Granta.

Kapitánský můstek se stožárem

Ranní nástup: vlevo dva kluci z Ústeckého oddílu, na můstku: Braňka, snad Petr, Švigo, Autogen, a v zákrytu Riki; dole zleva kapitanát táborku Šedých: Čuchně, Zdeněk, Vorlíček a Pacík; kapitanát táborku Modrých: Ludva, Jarda Machek, Boja a Kušna (možná tam byl i Strašidlo)

Naše mužstva (bez záruky; kdo si sestavu pamatuje tak sem s ní), zleva: Žraloci: Batul, Cancítko, Plavec, Čamča, Mario,?, ?; Jespáci: Zub, Loulín, Přemík, Smeták, Golfík, Kolumkile, Bob; Wikingové: Bobánek, Kotě, ?, ?, Plaveček, Fripi, ?; Rackové: Ivo (nyní Pegas), Jakub, Rosťa, Kája, Kost'a (který se už na snímek nevešel, ale byl tam); také tam byl Kačka a Foki, (a ty si přivlastňují jak Žraloci tak Rackové).

B.: Já bych tě jenom doplnil, že jsme se ubránili invazi těch masňáků tak, že jsme tam vyvěsili tabulky „Pozor žloutenka!“

P.: Jo jo jo, to je pravda! No, ale po několika dnech se spustil déšť, a ten trval a trval a po týdně jsme tam zůstali sami, všichni rekreanti odjeli, a my jsme nedělali nic jiného, než jsme sušili svoje věci. Jen naproti přes vodu byli dva milenci, vytrvalci, kteří ze stanu nevycházeli. A skutečně to bylo tak hrozné, že teda propršely tři neděle, takže jsme ten tábor tehdy zkrátali o týden. Já z toho mám hezký zážitek, že se tam rozvodnil ten malinký potůček Desná, který protékal rozbořenou přehradou. A já s Vorlíčkem a se Švígem jsme si tam vytáhli až nahoru pramičku a sjeli jsme to na pramičce, až skoro dolů, a tam jsme ji o balvany rozsekali! Je z toho fotka. No a po Souši už jsem svoji oddílovou činnost taky ukončil.

Konec jedné pramky na Desné; Na fotografii je charakteristické to, že Švigo a Vorlíček se snaží loď vyprostit, zatím co Pacík jenom kouká, jako obvykle, když se něco v oddíle manuálně dělalo.

B.: Ještě ty zimní tábory.

P.: Ano. Druhá významná oddílová činnost byla, že jsme jezdili na hory. Bylo to úžasné, protože tehdy kamarád Chinga, nějaký Kovář, tak se jmenoval, já teď přesně nevím jak křestním jménem, to bude vědět Chingo, ten zajistil, že nám místní vrchlabská škola přepustila chatu na Klínových loukách, kterou jsme nazvali Hopka.

B.: Byla to určitě škola ve Vrchlabí, střední škola.

P.: Škola ve Vrchlabí nám to pronajala, ano. A tam jsme byli myslím dvě zimy. Ale pak to ti učitelé chtěli zpátky, takže jsme o tu chatu zase přišli. Jenže nám nabídli, že by bylo možné si koupit hned vedle jinou chatu.

B.: To byla útulna kresleného filmu - Bratři v triku.

P.: Jo, bylo to tak, máš pravdu. A tehdy, podle Chinga se někteří ze starších na tu chatu složili a pro náš oddíl ji koupili. Ale o tom já nic nevím. A pak tam oddíl byl na dvou táborech v létě, kdy se dělala celá střecha a chata se opravovala. Já tam nebyl, tam byl Ludva, a jestli to kapituloval, to už se nepamatuju. Ale celé se to dalo dohromady, a pak jsme tam mnoho let jezdili lyžovat.

R.: To chceš říct, že tu Skočku koupili starší kluci za svoje peníze?

Pacík: Ano. Tak mně to aspoň řekl Chingo.

R.: Žádný erár?

P.: Myslím, že ne. Vždyť jsme tehdy byli v yachtklubu jako soukromníci, že jo...ale nevím to přesně.

R.: Jak? Nekoupil to Slavoj Vyšehrad?

P.: Já myslím, že ne, to koupili kluci pro malý oddíl a až později se to nějak převedlo na Slavoj Praha. Přesně jak to bylo já nevím. Ale vybudovali jsme to a mnoho let jsme tam jezdili a bylo to bezvadné! Vždycky jsme dolů koukali na ty trošku starší kluky a holky, kteří měli Petrašku. Ale nějak jsme se moc nekamarádili, my jsme si představovali, že jsme takoví drsníci, že jo. Z těch hor ještě další vzpomínku mám, že jedny hory vedl Autogen, a to jsme byli v Černém dole. A to byly šílené hory, protože tam nebyla voda. Vždycky jsme si jen roztavili sních na kamnech. A týden jsme se nemyli, byli jsme špinaví a mokří neustále. Sušili jsme si věci na kamnech, a jak jsme to sušili, tak mně i bráchovi shořel svetr a boty. Tak když jsme se vrátili, tak aby se na nás maminka nezlobila, tak jsme jí říkali: „Mami, copak my, ale to kdybys viděla ty druhý, když to tam chytlo!“. A druhá vzpomínka je, že Autogen tehdy povolil, aby kormidelníkům bylo možno dát do pudingu rum. Takže jsme měli pudink s rumem! A tam jsme nacvičili s Ludvou a s dalšíma klukama divadelní skeč k večernímu posezení. Já to znám jen zprostředkovaně. My jsme to hráli a Ludva mi měl jako dát ránu pěstí; a on se ohnal a mně ji ubalil na oko, a pak už teda já vím jenom to z vyprávění, že ...

B.: Já jsem u toho stál a Ludva říkal: „Já to přehnal!“

P.: No, přehnal! Já ležel. A pak mi kluci říkali, že si v publiku říkali: „Hele, ty to zahráli!“ A já jsem z toho měl otřes mozku!

R.: No a od názvu Hopka, který tam vzniknul tak, ...

B.: Jak se skákalo ...

P.: Ano, vždycky o Silvestru se skákalo z prvního patra do závěje sněhu. Proto jsme chatě začali říkat Hopka. A pak, když jsme se přestěhovali, tak jsme, aby to bylo jiný, začali té druhé chatě říkat Skočka.

B.: Bylo to tak, že vlastně pět minut sis mohl vyřizovat účty s každým, kdo ti jako ublížil, nebo se ti to zdálo.... A potom prostě nastalo smíření...

P.: To už nevím.

B.: Také tam bylo to meňo!

P.: Jo. Vůbec s tím koupáním to taky bylo něco. Když už jsme byli ti starší, tak jsme chodili do Yachtklubu vždy ve středu po schůzce mladšího oddílu. Přišli jsme tam na zpěv oddílových písniček a pak jsme si udělali vlastní schůzku starších. Povídali jsme si o „starých

časech“, kdy ještě skauting nebyl zakázaný, a to i přes zákaz Braťky, který nám vždycky říkal: „Neblbněte kluci s tím skautem! Neblbněte! To je nepodstatné. Podstatné je, že to děláme pro kluky, jo, že to je prostě pro vyžití malejch kluků. A vy s tím skautingem neblbněte!“ No, ale nicméně, my vždycky když jsme pozdě večer z naší schůzky odcházeli, tak jsme si šeptem „zakřičeli“ oddílový pokřik, a pak v zimě jsme si tam vykopali díru v ledu a koupali jsme se. Teda koupali, vždycky jsme do toho skočili. Tak to jsme dělali, takové blbosti. No, a potom další taková věc bylo to, co Braťka prostě uměl, že si ty starší kluky neodehnal tím, že by na nich chtěl, aby se chovali „skautsky“, a nechal tu partu být. A my jsme měli řadu takových podniků, jako sistersday, kam už jsme pozvali naše kamarádky, sestry nebo děvčata. Prostě jsme měli „mejdany“. A druhý takový podnik byl „Marcel“. Byl k tomu deník, který bohužel zmizel, kde byl napsaný tzv. Lex Marx Marcellia, a kde byla taková věta, že lid oddílový trpí hladem, a přikazuje se, aby jednou do roka se pořádně najedl! A od té doby jsme se vždycky sešli a scházeli jsme se 20. dubna, na narozeniny Hitlera (smích), a vždycky jsme se šíleně přejedli. Jednou jsme to udělali u nás v bytě, a vedle sused, který byl zažraný komunista, nás udal, že jsme slavili narozeniny Hitlera! Takové peripetie, ale pak z toho nic nebylo.

B.: Vzpomínáš na vznik Plaváčka? Kdo s tím vlastně přišel a jak to začalo?

P.: No, s Plaváčkem nevím, kdo s tím přišel, ale myslím, že jsem to byl já s Ludvou a Autogenem, a taky to s námi dělal Strašidlo, a výtvarníkem byl Batul.

R.:? Co to bylo za rok?

P.: Šestapadesát, ano. My jsme začali dělat redakční radu a dávali jsme tam články, které psali kluci z malého oddílu i my starší.

B.: A bylo to vlastně tak, že to bylo ve čtyřech kopiích a v mužstvu se to půjčovalo.

P.: Ano. A teda zakončil bych to tím, že potom ti starší, vlastně díky Standovi, začali hrát víc softball. A byla to dost významná činnost. Jezdívají jsme hrát do Županovic, ale jinak jsme hráli na Cindě, ve Stromovce a na letenské pláni. Ta první utkání potom byla napřed s takzvanou pivní společností. A ta pivní společnost, to byl Standa Stanovský a jeho kamarádi. Oni už pili pivo, zatímco my byli striktní abstinenti, tak jsme jim říkali pivní společnost a hrávali jsme s nimi softball na Cindě. A potom, v roce jednašedesát, jsme ustanovili dvě mužstva, LEFY a Divý muže, která hrála proti sobě. A pak, když jsme hráli s jinými mužstvy, tak jsme vystupovali společně pod názvem ISBA, což byla zkratka recesního názvu, který jsem vymyslel: International Softball and Baseball Association. Začali jsme dokonce místo Plaváčka vydávat Bulletin softballu, kde jsme uváděli výsledky, popisovali utkání a psali recesní komentáře.

R.: Ještě bych se na jednu věc rád zeptal. Když jsem přišel do oddílu, tak jste tam působili jako ti pomocní přístavní, a tak podobně, v různém složení, různě jste se střídali. Měli jste v tom nějaký systém? Nebo kdo měl čas, tak přišel. Kromě Švíga teda.

P.: No tak, ano, kdo měl čas. Švígo se tomu věnoval na sto procent a my jsme byli přístavní. Ale ani jsme se moc nestřídali. Ale když Švígo šel na vojnu, to bylo v době Lipna, tak jsem to převzal já a vedl jsem ten tábor na Lipně, a pak ten další tábor na Lužnici vedl Ludva. Takže takhle to fungovalo. No a já osobně jsem nikdy nepřešel do Slavoje.

R.: A ještě, jestli si pamatuješ, kdy vznikly ty čtyry mančafy klasické - Žraloci, Jespáci, Rackové, Wikingové (to už vlastně víme)?

P.: Rackové vznikli z nováčkovského mužstva. Já byl pak kormidelník Racků. Jespáci? Určitě na Souši byla čtyři mužstva. Teda šest mužstev, protože tam byla čtyři mužstva naše a dvě mužstva Ústečáků. A zaniklo to mužstvo Pingvínů, byli pak Žraloci, Wikingové, Rackové, a potom k tomu byli ještě Jespáci.

Konec záznamu